

lancu Laura

Este a faluban (14)

Trianon100

*Áruld el, Uram,
(Neked is jól áll!),
valld be, szerelmes voltál;
ugattak bár, nem támadtak
Rád a kutyák,
amikor hajnalig udvaroltál.
Áruld el, milyen volt a csókja?
Feledhetetlen, ugye, és akarod újból, újra!*

*Hát, álljunk itt meg, Uram,
egy idomított szóra... Nem új keletű a
történet, csak éppen megállás nélkül
hosszabbítja, késlelteti érkezésed
egy vargabetűs „házi feladat”.
Nevezik még ilyen-olyan egyezménynek,
de el ne hidd nekik, Uram,
emberevő a békéjük, nézz szét az asztalon:
fenyvesek, medvék, öngyilkos tavak,
zsugorodó gyepűn millió magyarok.
Tanúk nélkül is tudható:
Téged is kettészakítottak.
És megtömték szánkat hallgatással,
már nem is tudom,
vasvillával? Színváltó jogokkal?*

*S valóban,
100 éve nem legenda
György és Ilona
szerelmes balladája.*

A kert fenekibe', egy körtefa alatt,
Györgyi Ilonával sírnak mind a ketten.
György teli könnyűvel mondja Ilonának:
Ilona! Ilona! Menek katonának,
Mevársz-e te engem három esztendeig?
Mevárlak, mevárlak, annál több ideig!
Meg nem vársz Te engem, mikor hazajövök,
Papot s a deákot a lábadnál kapjam,
Anyádat s apádat siratózva kapjam!
Verje meg az Isten, veretlen ne hagyja,
Azt, ki a szerelem örökös rontója.

*Indulunk már mi is, Máriával vissza,
zárt ajtók mögé, félországba.
Ha csont-, ha porcsendélet
fogadna szerelmesed kapujába',
csak egy szót szólj,
és szavadra feltámad...
Ez töretlen reményem,
hogy idővel kimondod.*